

Bilag 17.

København og Esbjerg, den 7. Juni 1946.

Til Danmarks Regering og Rigsdag.

Bestyrelserne for Dansk Fiskeriforening og Vestjysk Fiskeriforening tillader sig herved paa hele den danske Fiskerbefolknings Vegne i Anledning af det foreliggende Lovforslag om Formuestigningsafgift og Stabiliseringslaan at paapege det ganske uholdbare og uretfærdige Beskatningsgrundlag, som fremkommer, naar Fiskernes Formuer i deres Fartøjer skal opføres til Assuranceværdien — eventuelt minus det Fradrag paa 25 pCt. af Forsikringssummen, hvortil Ligningsdirektoratet for nylig har givet Tilslutning for de aarlige Skatteopgørelsens Vedkommende.

Vi mener, at et saadant Grundlag for Formueberegning vil ramme Fiskerbefolkningen urimelig haardt i Sammenligning med andre Erhverv i vort Land.

Medens Forslaget til Lov om den saakaldte Eengangsskat ikke synes at kræve Opførelse af Værdier inden for Haandværk og Industri — Maskiner, Inventar, Køretøjer m. v. — til mere end den bogførte Værdi, synes man for Fiskerbefolkningens Vedkommende at ville følge Skattelovens Bestemmelser, hvorefter der „kan ses hen til den Sum, hvorfor Fartøjet med Tilbehør er forsikret“, og dette er efter vor Opfattelse en meningsløs Uretfærdighed, da Inventar, Maskiner, Køretøjer m. m. naturligvis er steget med flere Hundrede Procent under Krigen lige saa vel som Handelsværdien af Fiskerkuttere.

En Sammenligning med Landbruget falder ligeledes ud til Fiskernes Ugunst, og der kunde være god Grund til at spørge, om ikke danske Landbrugere vilde protestere kraftigt, hvis deres Ejendomme og Besætninger skulde opføres til 75 pCt. af den nuværende Handelsværdi i Stedet for den bogførte Værdi af disse Besiddelser.

Man vil kunne indvende, at der i adskillige Tilfælde er konstateret for rigelig Afstand mellem en Kutters bogførte Værdi og dens Salgsværdi, hvorfor man ikke har kunnet finde noget andet Sammenligningsgrundlag ved Formueberegningen end Assurancesummerne.

Det maa dog heroverfor bemærkes, at den enkelte Kutterejer kun i begrænset Omfang har haft Indflydelse paa det Beløb, for hvilket han ønskede sit Fartøj forsikret, da de forskellige Skibsforsikringsselskaber kun har gennemført en tvungen Forhøjelse med 25 pCt. af Forsikringssummerne, men alligevel har der kunnet konstateres Forskel paa indtil ca. 70 000 Kr. i Assurancesummen mellem to fuldkommen ensartede Fiskerfartøjer.

Krigsforsikringen for danske Skibe, Fiskeriafdelingen, har endvidere i sine Vedtægter en Bestemmelse om, at Forsikringssummen ikke kan komme til Udbetaling, medmindre der bygges et Erstatningsfartøj for det eventuelt krigsforliste Fartøj, og det har naturligvis været en stærkt medvirkende Faktor til, at Fiskerne har maattet holde deres Fartøjer assureret saa højt, at de ikke skulde løbe nogen stor økonomisk Risiko, hvis Fartøjet skulde krigsforlise og de med de nuværende Byggepriser skulde i Gang med Bygningen af et nyt Fiskerfartøj.

Dersom man ikke mener at kunne indrømme Fiskerbefolkningen absolut Ligestilling med Landbrugere, Fabriksejere, Haandværkere og Industriforetagender, saa Fiskernes Driftsmidler — og det er i langt de fleste Tilfælde den ene Kutter, af hvilken den paagældende Fisker er Ejer — ved Formueopgørelse til Eengangsskatten benytter Anskaffelsesværdien minus de godkendte Afskrivninger, maa der vel kunne findes en normal Værdimaaler betydeligt under det Prisniveau, til hvilket Fartøjernes Forsikringssummer var kunstigt skruet op pr. 1. Januar i Aar, fordi Fiskeriet endnu paa det Tidspunkt befandt sig paa et Højkonjunktturniveau.